

ше да бѣде досушь глухо и мъртво. Въ туй отношеніе нѣй подражахмы г-на Войникова, който въ своитѣ си драматическы съчиненія има и по нѣколко пѣсни. И г-нъ Славейковъ не че не разбира какъ трѣба да бѣде сега съ нашитѣ театралны представленія, но търси *махана* за да са присмѣи и да са покаже тѣй, че той се по много знае отъ другитѣ!... И до нейдѣ пѣкъ има право челоуѣкътъ, защото кой други съ неговитѣ повърхностны познанія (или по добръ безъ знанія) бы са наель да пише въ единъ журнала не вече отъ 32, а отъ 96 страници, за сичкитѣ клоніе на челоуѣческото знаніе? И туй което г-нъ Бончовъ едно време бѣше рекълъ за г-на Балабанова, да ми не са пада сега буквално бли пове че еще на г. Славейкова: «той не отстъпва ни кѣ предъ една трудностъ, а са зема за сичко «така лесно, както жетварката за връжойка «класове?» И колко еще бы са поудилъ г. Н. Бончовъ отъ село Кусково (въ Россія), ако да знаеше, че нашъ киръ Славейковъ не редакторува само журнала «Читалище», става толкозъ мѣсеца, но и учителствува при бѣлгарската черква между Балать и Фенерь, пакъ сега отскоро са е натварилъ еше и съ бѣлгарската редакция на единъ новъ «сатарическый листъ», който нѣкой си Т. Касписъ издава на три еше езика — на грѣцкы, френскы и турскы! Името на този листъ е *Будунатосъ*, кое-